

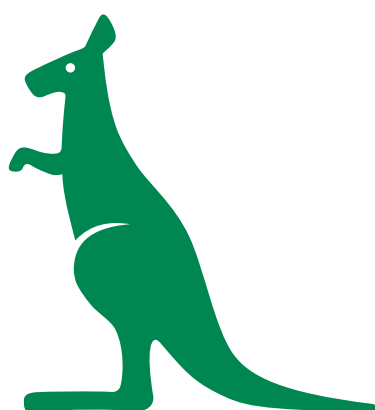

MARTIN HAŠEK

BOHEMKA JE A BUDE

KNIHA TŘETÍ (2022–2025)

MARTIN HAŠEK

BOHEMKA JE A BUDE

KNIHA TŘETÍ (2022–2025)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Kniha vyšla i díky podpoře těchto sponzorů:

KAREL ŘEZNÍČEK

PETR NEČADA

© Martin Hašek, Karel Řezníček, 2025

Photos © Martin Adamec, archiv autorů, archiv Bohemians Praha 1905, Michal Holas, Jan Jindra, Pavel Jiřík ml., SPORT: Michal Beránek, Sport archiv Orion: Zdeněk Ertl, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0256-2 (print)

ISBN 978-80-278-1597-5 (pdf)

Poděkování

Autor a nakladatelství děkují klubu Bohemians Praha 1905, Darku Jakubowiczovi, Petru Koukalovi, Karlu Řezníčkovi, Petru Nečadovi, Tomáši Skácelovi, Janu Vosátkovi, Pavlu Jiříkovi mladšímu, Michalu Holasovi, Janu Jindrovi, Martinu Adamcovi, Zdeňku Ertlovi a redakci deníku Sport a iSport.cz za spolupráci a pomoc při tvorbě textů a výběru fotografií.

A velké poděkování také patří na vedlejší straně uvedeným sponzorům, kteří finančně podpořili vydání této knihy.

OBSAH

ÚVOD	8
Ať žije slavná Bohemka!	9
Rozhovor: Dariusz Jakubowicz • Mecenáš Bohemky: Stojí to za to!.....	11
KAPITOLA 1: 2022–2025 • START NOVÉ ÉRY	20
2022/23 • Klokán zpátky v Evropě!.....	22
Utkání, góly, body	36
2023/24 • Horská dráha s větrem ve vlasech	42
Utkání, góly, body	58
2024/25 • Křížovatky k novému chrámu	63
Utkání, góly, body	78
Zelenobílý zápisník 2022–2025	83
Rozhovor: Josef Jindřišek • Černá práce byla můj denní chleba.....	95
KAPITOLA 2: NOVÝ STADION	108
Dolíček: Sen na hraně reality	109
Rozhovor: Arnošt Navrátil • Snad se stadion bude líbit.....	118
Architektonická studie stadionu Dolíček	124
KAPITOLA 3: RETROZÁPISNÍK (Karel Řezníček)	140
KAPITOLA 4: STATISTIKY (Karel Řezníček)	158

ÚVOD

AŽ ŽIJE SLAVNÁ BOHEMKA!

Druhý díl kroniky s názvem *Bohemka je a bude* od věhlasného sportovního publicisty Miloslava Jenšíka opustil Klokany po hororovém jaru 2022, v němž podruhé v historii bojovali o prvoligovou příslušnost v nevyzpytatelné baráži. Ještě stačil pár slovy naznačit naději následujícího ročníku, v němž proti všem logickým předpokladům trenér Jaroslav Veselý povýšil své mužstvo až k návratu do evropských pohárů po předlouhých šestatřiceti letech.

Už jenom proto by byla velká škoda čekat dlouhá desetiletí, nebo snad dokonce další fanouškovské generace na knižní pokračování nekončícího příběhu fotbalových Bohemians. Od svého vzniku na začátku minulého století vášnivých, hrdých, vytrvalých, nezdolných a neustále statečně bojujících s většími a bohatšími kluby.

Třetí díl trilogie provází startem nové éry, která nastává přesně sto let po zrození první profesionální ligy na území bývalého Československa a v roce sto dvacátého výročí vzniku originálního vršovického klubu. Taký v období velkých očekávání, že se konečně vyplní sny generací o moderním Ďolíčku.

Ať svůj klub fanoušci znali jako AFK Vršovice, Bohemians či zvláštními jmény pokroucené

doby, kdy v naší zemi vládli soudruzi, vždycky patřil k důležitým značkám českého fotbalu. Po prvoligovém století o tom svědčí historická tabulka, v níž jsou zelenobílí pátí. Jen za dvěma původními letenskými obry, z nichž jeden se přistěhoval k nám do Vršovic, ostravským Baníkem jako králem rázovitého regionu a Viktorií Plzeň, kometou poslední patnáctiletky. Stojí před Zbrojovkou i před Duklou, podporovanou v jejích zlatých letech mocnou armádou totalitního režimu. Právě při zápase s ní odehrála Bohemka v listopadu 2024 jako teprve čtvrtý klub v dějinách souťže své dvoutisící prvoligové utkání.

Bohemians ve své historické éře získali dosud jediný ligový titul, odehráli velkou sérii v evropských pohárech. Dostali se až do semifinále Poháru UEFA, vyřadili věhlasné evropské značky v čele s Ajaxem Amsterdam, Servette Ženeva, Dundee United či AS Saint-Étienne. Zahráli si s Ipswich Town, Bayernem Mnichov, Valencií či Tottenhamem.

Už tenkrát se plánoval nový stadion, který se pro tehdejšího ligového giganta zdál být nejlepším průvodcem do stejně báječné budoucnosti. Jenže neslavná aféra černých fondů z konce osmdesátých let byla pro klub těžkou ránou. Po roz-

padu vlády jedné strany vstoupil do nového světa plného možností nepřipraven, velká tradice byla najednou nedostatečným platidlem.

Následovaly sestupy, nadechnutí za velké éry trenéra Vlastimila Petržely, kterou vystřídal pád na hranu samotné existence.

V letošním výročním roce si tak připomínáme i dvacet let od klinické smrti Bohemians. Od pádu do konkurzního bláta, v němž klub přišel o všechny jistoty, musel dokonce dlouho a tvrdě bojovat o svůj historický znak, jméno i stadion.

V nejhorších chvílích se ukázalo, že neztratil to nejdůležitější – kontinuitu, reprezentovanou stále hořící či znovu rozdmýchanou láskou obyčejných fanoušků. Bez nich by Klokani nepřežili. Právě oni jim dali nový život a od té doby při nich neochvějně stojí dál.

Jejich klub pomalu sílí. Hraje třináctou sezonu v řadě za sebou první ligu. Jde o druhé nejdelší období stability v nejvyšší soutěži v historii. Jen v letech 1973–1995 vydrželi Bohemians mezi elitou déle, celých dvaadvacet ročníků. V poslední dekádě se občas hrálo o záchranu, párkrát až do posledního zápasu.

Bohemka se v ní po 21 letech vyšvihla na čtvrté místo tabulky, čtyřikrát z deseti možností skončila v její horní polovině. Pořádala odvážné nájezdy v domácí pohárové soutěži, v níž se dvakrát dostala na jediný vítězný zápas od velkého finálového dobrodružství a navázala na úspěšnou tradici. Už v roce 1942 Klokani vyhráli tehdy nesmírně populární Středočeský pohár. V osmdesátých letech hráli hned čtyřikrát v řadě finále Českého poháru a v roce 1982 ho získali.

Bohemka jistě není klubem pro klasické fanoušky úspěchu. Ale ambice má, chce si jít za sny.

Nová éra je už v běhu. Na startu výroční sezony vše směřovalo k 16. prosinci, který Bohemians ve věrném odkazu otců zakladatelů slaví jako klubové narozeniny. V ten den roku 1905 fotbalový svaz přijal přihlášku AFK Vršovice, o podrobnostech i dalších zajímavostech z dávnější historie klubu si můžete přečíst v Zelenobílém retrozápisníku, který spolu se statistickou přílohou připravil Karel Řezníček.

Statistická příloha navazuje na stav z konce druhého dílu *Bohemka je a bude*. Ačkoli se snažíme o maximální možnou přesnost, v některých případech se údaje na základě pokračujícího

historického bádání změnily. Statistiky na konci knihy zachycují unikátní moment přesně sto let od začátku první profesionální ligy na českém území. Ve sporných případech jsme se rozhodli držet oficiálních údajů FAČR, které právě toto léto zkompletoval Roman Jašek.

Letos se na výroční den připravuje klepnutí na základní kámen přestavby milovaného stadionu. Ďolíček nebude zcela nový, zůstane unikátní strná hlavní tribuna. Její tvůrce, profesor Arnošt Navrátil, se po desetiletích znovu připojil k projektu, jímž začínal kariéru. Jeho vize se opět zhmotní a zajistí Bohemce, že i dál zůstane doma.

Architekt Navrátil je jednou ze tří významných osobností, která na následujících stránkách promlouvá v obsáhlých výpovědích. Vzpomíná, jak ho osud koncem šedesátých let přivedl k Ďolíčku a podrobně vysvětluje vizi jeho nadcházející přestavby. Předseda představenstva Dariusz Jakubowicz provede čtenáře svým příběhem, v němž se z drobného sponzora stal velkým klubovým direktorem, dnes už srovnávaným se samotným Zdeňkem Dannerem. A Josef Jindřišek vypráví o neobyčejné cestě kluka z Plavů k legendě Bohemians.

Když před dvaceti lety Bohemka bojovala o život v konkurzním pekle, znovu začínala od nuly. Nebo spíš ještě hůř, důsledky minulosti jí dlouho komplikovaly život. Klub se tehdy přirozeně přimknul ke své bohaté historii.

Aktivovala se i skupina zelenobílých historiků, statistiků i publicistů. Jejich úsilí stojí za tím, že jsou dnes klubové dějiny zmapované na vysoké úrovni, ačkoli bádání v tomto oboru pokračuje a zřejmě nikdy neskončí. Dokládají to tři knihy ze série *Bohemka je a bude*. Jsou jedním celkem a všechny patří do knihovny každého věrného fanouška.

V roce 2005 se Bohemka o svou budoucnost právem strchovala. Musí se o ni dál poctivě snažit každým dnem, ale základna pro následující léta nevypadá zle. S očekáváním přestavby stadionu. S rozumnými ambicemi na sportovní úspěchy. S bohatou základnou nadšených fanoušků a hlavně se spoustou malých holek a kluků, kteří se zhusta proplétají kouzelným světem Ďolíčku. Oni jsou nadějí, že náš klub nezahyne.

Ať žije slavná Bohemka!

Martin Hašek

Dariusz Jakubowicz

MECENÁŠ BOHEMKY: STOJÍ TO ZA TO!

Má dobrodružnou i zodpovědnou povahu. Dariusz Jakubowicz se k Bohemce přiblížil už začátkem tisíciletí. Naplno se s ní spojil v nejtěžších dobách, kdy klub padal do konkurzu a novodobí rytíři v čele s Jiřím Steinbrochem a Lukášem Příbylem sháněli partnery pro záchranu zelenobílých tradic i nadějí do budoucna. Jakubowicz se svou firmou Barvy a laky Hostivař pomohl a s klubem se proplétal dál a dál. V roce sto dvacátého výročí vzniku Bohemky je dlouholetým předsedou představenstva a vlastními prostředky zaštiťuje klíčový projekt klubové historie – opravu Městského stadionu Ďolíček.

Do Bohemians už nalil stovky milionů korun. V příštích několika letech svůj příspěvek minimálně zdvojnásobí, aby uvedl slavný Ďolíček

v majetku pražského magistrátu nejen do stavu, kde by se dlouhodobě mohla hrát liga. Ve staré vršovické zástavbě se chátrající stánek díky vizi architekta Arnošta Navrátila promění v unikátní dílo, které znovu dokáže, že tohle místo je víc než fotbalový stadion. Pro Dariusze Jakubowicze to bude dosavadní vyvrcholení jeho práce pro klub, jejíž rozsah je v dějinách Bohemky srovnatelný možná s jediným mužem – mecenášem a protektorem Zdeňkem Dannerem. *To jsem ještě neslyšel. Já jsem spíš několikrát zaslechl malý Křetě, usmívá se Jakubowicz. S panem Dannerem mě zatím nikdo nesrovnával. Je to krásné, ale já to nedělám kvůli těmhle věcem. Budu rád, když si někdo jednou vzpomene. Ale mám ještě před sebou pořád hodně práce.*

Proč Bohemka zvelebují městský stadion „ze svého“? Dariuszi Jakubowiczovi jiná varianta nezbyla, pokud chtěl klub udržet v první lize.

Co jste četl jako malý kluk?

Já jsem měl strašně oblíbené mayovky a verneovky. To byly moje nejoblíbenější knížky. A samozřejmě jsem měl všechny Rychlé šípy. Tohle bylo moje mládí. Hlavně ty verneovky, to bylo něco, kde jsem se hodně zasníval. Myslím, že jsem přečetl všechny, co kdy vyšly. A mayovky. V šesté, sedmé třídě mě chytla sci-fi literatura, hltal jsem všechno, co bylo sci-fi. To bylo moje mládí.

Upřímně, něco takového jsem čekal. Z vašich životních projektů je znát, že jste odvážný dobrodruh s velkými sny. Ještě před vstupem do Bohemky jste v roce 1997 spolu s vaším tehdejším obchodním partnerem převzal od Fondu národního majetku Barvy a laky Hostivař s půlmiliardovými dluhy a postupně z nich vybudoval prosperující firmu. Začneme tady, proč jste se přes zjevné riziko rozhodl do toho jít?

V okamžiku, kdy jsme do toho šli, jsme to riziko neviděli, bylo podstatně menší. My jsme to kupovali přes privatizaci a v rámci privatizačního projektu byly stanovené dluhy. Jenže ty se za poslední měsíce, co proces trval, násobily. Navíc tam nebyly vypočítané penalizační faktury za sociálko, zdrávko, DPH, které státní podnik neplatil. Takže v privatizačním projektu byla nějaká cena dluhů v poměru s nemovitostmi, které byly ve hře. A s nimi to vypadalo ještě velmi nadějně.

Co se dělo dál?

Pak jsme to vyhráli, přišlo datum předání. Člověk si je vědomý rizika. Prodávalo se obálkovou metodou, cena nebyla tak strašně vysoká. Měli jsme dvě varianty. Varianta jedna byla to vrátit zpátky, jenže my jsme v tom už byli utopení, poslední měsíc jsme si v podniku půjčovali na výplaty. Anebo je druhá varianta: bojovat. Vybrali jsme si boj a v době, kdy jsme všechny informace měli, dluhy byly řádově o dvě stě milionů nižší. Když nám to Fond národního majetku předával, už to bylo pět set. To je holt riziko podnikání.

Dá se říct, že s touto mentalitou bojovníka jste šel i do Bohemky?

Tým, že jsem měl fotbal rád, chodil jsem hrát sranda mače, sponzorské fotbálky. Když bylo někam třeba vyjet, tak mi zavolali, protože věděli, že fotbal hraju. Několikrát jsem byl se starou gardou,

párkrát jsme hráli tady v Ďolíčku. První kontakt s Bohemkou byl přes tohle volnější schéma. Já jsem tehdy dával minimalistické peníze do mládeže. Potom, co Bohemka zažila, hledali podnikatele se sídlem na Praze 10.

Ted' se bavíme o roce 2005, kdy původní klub Bohemians Praha zkrachoval a odstartovalo hnutí na jeho záchranu včetně značky a historie.

Vím, že obešli nějaké podniky a samozřejmě jejich kroky zaměřily i ke mně, protože mě znali osobně. A vlastně za mnou přišla mládež, konkrétně Petr Svoboda (dlouholetý šéf mládeže CU Bohemians – pozn. aut.) s Emilem Kristkem. Přišli ke mně, že by potřebovali velkého partnera, na základě kterého by se chytli ti ostatní. Paradox byl, že já jsem dva roky předtím koupil první velkoobchod v Praze od pana Kapra (tehdejšího majitele fotbalového Střížkova, který v následujících letech s Bohemkou válčil o jméno a značku – pozn. aut.).

Nepovídejte...

Byl paradox, že jsem od něj koupil velkoobchod a zároveň přišli kluci z Bohemky. To znamenalo, že jsem věděl, jak jsou rozdané karty, kdo je na které straně. Musel jsem přemýšlet, věděl jsem, že v tu chvíli se stanu velkým nepřitelem Karla Kapra a samozřejmě pana Vejsady (bývalého majitele původního klubu Bohemians Praha – pozn. aut.), kterého jsem zažil párkrát na těch fotbálkách, ji-

V roce 2005 pomohl Dariusz Jakubowicz zachránit klub z úplného dna, ani další léta nebyla ekonomicky jednoduchá.

nak jsem ho vůbec neznal. Takže jsem chvíli přemýšlel, po dvou měsících jsem řekl, že do toho půjdu a že to podpořím. Hnedka ve třetí lize jsem dal na prsa značku REMAL a šli jsme do toho. Byl jsem prvním generálním sponzorem. O dva a půl roku později, kdy se zázračně dařilo vždycky popojít o kousek výš, přivedl jsem skupinu CTY Group, které jsem byl součástí. Trochu jsem je sem natlačil, ale oni v tom nikdy srdce neměli.

Jak jste klub vnímal, když jste do něj přicházel?

Samozřejmě jsem věděl, že je to tradiční klub a že je strašná škoda, co se stalo. Za ty dva měsíce jsem si prostudoval nějaké věci okolo zákulisí. Sešel jsem se s Pavlem Švarcem (bývalým majitelem původního klubu – pozn. aut.), ten mi přinesl veškeré podklady, takže já jsem měl o historii dost informací. Věděl jsem i to, jak klub zanikl a kdo za to mohl.

Kdo za to mohl?

Odstartoval to vlastně Pavel Švarc. Dostal se do problémů, nikomu to neřekl. To bylo první. A potom samozřejmě ti majitelé, kteří se tady krátkodobě vystřídali, zakončení tím jedním, kteří poslali Bohemku úplně k ledu, do konkurzu...

Neboli dobovou terminologií do hnoje...

... úplně do hnoje. Ale byla to fakt výborná značka. Kdybych byl v kterémkoli jiném klubu, mohlo by se mluvit o podpoře města a všechno by bylo daleko jednodušší. Ale já zas nemám rád jednoduché věci, takže to vzalo nějaký svůj vývoj. Dávalo mi smysl podpořit něco na Praze 10, protože jsem tam podnikal a firma Barvy a laky zde má ohromnou tradici.

Dnes už si možná málokdo vzpomene, jak těžké bylo, navzdory tehdejší euforii fanoušků, obrozený klub udržet ve finančním zdraví. Jak na tato léta vzpomínáte?

Já jsem byl ze začátku jenom devítiprocentním akcionářem. Měl jsem pozici v dozorčí radě, a když jsem viděl, jak se hospodaří, ta největší díra se udělala za první dva roky, kdy se absolutně žilo nad poměry. Postupně jsem dostával stále větší podíl, protože za mnou chodili, jestli bych nezaplatil další díru. Vždycky zveřejňujeme čísla, bylo vidět, jak prudce rostlo zadlužení klubu. Klub žil v euforii, ale absolutně nebyl připravený na postup dál.

Kdy byla situace nejcitlivější?

Asi největší rána přišla, když se prodával Honza Morávků (v létě 2009 – pozn. aut.). To se samozřejmě začít účtovalo do účetnictví, všichni se těšili na peníze, ale ty nepřišly. A pokud by přišly, spadly by do konkurzní podstaty, protože tahle bitva nebyla dobojovaná. To byla strašná rána, klub se znova ocitl totálně na hraně. Nebo za hranou, co se týká ekonomiky. Pak už nezbyvalo než se do toho opřít úplně, pořádně, protože první peníze, které jsem do toho dal, i peníze fanoušků by zase spadly někam do záchodu. A podruhé už by se Bohemka nikdy nevzpamatovala. Musel jsem do toho trochu víc sáhnout, musel jsem ještě přitlačit, ale zároveň se postarat o to, aby Bohemka přežila.

Klub zároveň bojoval o stadion. V polovině října 2006 poklepal skupina slávistických legend na základní kámen nového stadionu Slavie. Starosta Prahy 10 Milan Richter podepsal memorandum o spolupráci mezi Slavií a městskou částí, ovšem s podmínkou, že by na stadionu měla hrát i Bohemka. Praha 10 chtěla Ďolíček prodat na byty a peníze použít na financování stadionu v Edenu.

Začátek se odehrál někdy okolo mého příchodu, kdy jsem ještě nebyl ten, kdo vlastnil Bohemku. Bylo podepsané memorandum. A teď šlo o to, že se zvyšoval tlak od majitele nemovitosti čili tehdejšího majitele Ďolíčku i ze strany radnice Prahy 10, ať to memorandum naplníme. Byť jsem viděl, že Slavia evidentně nemá zájem s námi cokoliv mít. Já jsem to bral tak, že když nepůjdeme, tak budou mít důvod nás tady ukončit, že jsme nevyužili možnosti. Když půjdeme, tak jsem věřil, že to nedopadne, že nás odtamtud rychle vyženou. Ale už to bude úplně na jiné úrovni. Prostě se ukáže ta nahota, že podpora, která byla deklarovaná ze strany obce, neexistuje.

Jaká podpora byla v době stěhování klubu do Edenu přislíbena?

V rámci memoranda měl být Eden stadionem dvou klubů. To znamenalo, že Praha 10 do toho vstoupí výraznými prostředky a zajistí to. A to v té době už nešlo. Dokonce v rámci Key Investments tam vložila jak Praha 10, tak další městské části peníze, o které přišly. (Investiční společnost Key Investments byla od roku 2008 majoritním vlast-

níkem fotbalové Slavie a v roce 2009 koupila pro Prahu 10 dluhopisy firmy E Side Property, která stavěla stadion v Edenu, za 117 milionů korun. Obec se jich později zbavila s výraznou ztrátou – pozn. aut.) Stadion se dostavoval a karty byly rozdané úplně jinak. Od začátku to nebyl městský stadion. Ale bylo memorandum, byl tlak politiků, byl tlak určitých kruhů. Ta podstata se jmenovala úplně jinak. Slavia nás tam nikdy nechtěla. A já zase potřeboval, aby nám nevzali pozemek v Ďolíčku a neřekli, že důvodem je, že my jsme arogantní klub, který nechce splnit podmínky.

Jak těžké pro vás bylo Ďolíček opouštět?

Pro mě... Já jsem racionální člověk. Ale pro Lukáše Příbyla (tehdejšího ředitele klubu – pozn. aut.) to bylo těžké. Lukáš to chápal, vystoupil na podporu té myšlenky, ale spousta našich fanoušků vůbec nevěděla, o co se hraje. Že jsme hráli o budoucnost Bohemky. Za dva roky jsme byli zpátky a byl klid.

Jak se vyjednával návrat domů?

To bylo strašně jednoduché. Potřebovali jsme sehnat prostředky, aby stadion splňoval požadavky. Nic jiného nezbyvalo. Slavia řekla, že nás tam nechce. My jsme se dostali do situace, že jsme normálně všechno platili, ačkoli to původně mělo být domluveno tak, že nic platit nebudeme, že to za nás bude platit obec. Ta nic nezaplatila, takže tomu nikdo nemohl bránit. To, že se potom stadion shodou okolností ocitl v majetku Slavie, je už další historie. Původně byla majitelem soukromá společnost, která neměla s fotbalem vůbec nic společného. Éra Aleše Řebíčka (majitel Slavie mezi lety 2011–2014 – pozn. aut.)... On byl taky v nájmů, úplně stejně jako my. A ještě na tom byl výrazně hůř, protože platil výrazně vyšší částky, než jsem nasmlouval já.

Bohemka se vrátila do Ďolíčku v létě 2012, úspěšně zvládla druholigovou sezonu, v létě 2013 se položilo vyhrívání a rekonstruoval trávník...

To bylo nezbytně nutné. Rekonstrukce hrací plochy a vyhrívání byla základní podmínka, abychom tady mohli hrát první ligu.

Tehdy se klub upnul k možnosti odkupu stadionu od soukromého vlastníka nejdřív měst-

skou částí Praha 10, potom magistrátem. Jak jste tuhle éru prožíval?

To bylo strašně dlouhé období, kdy se vyjednávalo o tom, že stadion koupí Praha 10 a směnou s majitelem mu přenechá pozemek vedle (naproti Ďolíčku, kde kdysi stávalo slavné tréninkové hřiště Bohemky Katovna – pozn. aut.). Když už to bylo celé domluvené, tak do toho vstoupil magistrát, který začal věřit, že ten pozemek vedle je velmi dobrý, a nedopustil to. Takže to po dvouletém úsilí začalo znova s tím, že partnerem byl magistrát. Na rovinu, kdyby byla ta původní varianta, možná bychom dneska byli v daleko větších problémech. Nemohli bychom se dostat do současné situace, kdy máme v ruce studii a chceme rekonstruovat. To by nešlo, kdyby to tenkrát takhle dopadlo. Byl to vabank. Já jsem neviděl dál než na dva, tři roky. Na druhou stranu jsem si říkal, že bych chtěl vidět politickou odvahu někoho, kdo přijde a řekne, že zruší stadion. Tak si to sice spousta lidí myslela, ale opravdu to udělat je něco jiného. Všichni čekali na naši chybu.

V jakém smyslu?

Kdybychom znovu přišli do konkurzu, do nějakého velkého problému, nikdo se nebude rozpakovat a prostě to udělá. Takhle jsou postavené i naše smlouvy. Neustále tam je, že musíme hrát první nebo druhou ligu a tak dále. Spoléhal jsem na to, že si to nikdo nikdy politicky nedovolí.

Nakolik v tomhle boji pomáhali fanoušci, kteří za Ďolíček vytrvale bojovali a několikrát přišli i na magistrát dát najevo, že jim to není jedno?

Jediné, čeho se politici bojí, jsou lidi a média. To znamená, že v určitou chvíli to může pomoci. Ale při špatné koordinaci se to může obrátit proti klubu. Je důležité, aby i na tohle v době, kdy se věci nachylují správně, se nevyvolala nějaká reakce. A obráceně. Když se hlasovalo o prvotním odkoupení a pronájmu, fanoušci strašně pomohli. Já jsem tam osobně lítal mezi zastupiteli a ještě půl hodiny před hlasováním to všechno vypadalo špatně. Ale najednou, když se objevili fanoušci, někteří zastupitelé změnili názor. A jiní, co chtěli hlasovat proti, odešli. Každému jsem říkal, že jednou tady bude cedula s historickými milníky a že na ní chci uvést jména lidí, kteří hlasovali pro, případně proti. Bohemka je rodinné stříbro celé Prahy. A každý

Syn Darek je pro Dariusze Jakubowicze v Bohemce jeho pravou rukou. Ředitelem klubu je od roku 2015.

by měl mít odpovědnost k místu, kde žije, kde podniká, kde pracuje. Myslím si, že fanoušci mají velký vliv a velkou roli.

Připomeňme, že zastupitelstvo hlavního města Prahy odsouhlasilo už v roce 2016, že stadion odkoupí. Nicméně transakce se dokončila a nájemní smlouva se podepsala až v roce 2018. A od té doby končily veškeré myšlenky na renovaci Ďolíčku v neplodných diskuzích. Nakonec jste projekt rozjel díky vlastním prostředkům. Opravdu to nešlo jinak?

Po pěti letech intenzivního jednání, kdy magistrát aspoň na rovinu řekl, co se dá a nedá očekávat, jiná varianta nezbyla. Takže nežijeme v euforii, že si tady můžeme za peníze naší rodiny něco stavět.

Ovšem mimo Prahu se politici dokážou dohodnout...

Ale tam je jeden klub a nikdo si nedovolí proti němu vystoupit. V Praze je klubů relativně hodně. A čekat na to, že se politici odhodlají... Byty vedle (na místě bývalé Katovny – pozn. aut.), které potřebují pro potřebné, se mohly dávno stavět.

Poměrně nové fotbalové stadiony za stovky milionů korun z veřejných peněz přitom stojí v Karviné, Hradci Králové i Chomutově. Připravují se Nové Bazaly, Jihlava i Brno staví hokejové arény. Jak se díváte na to, že opravujete městský stadion z vlastních peněz?

Beru to tak, že je to neférové, ale moc s tím neuděláme. My si platíme všechno sami, platíme městu nájem. Není to srovnatelné prostředí. Je mi to líto, protože kdybych mohl tyhle peníze investovat do kvality sportovního zázemí, do zázemí pro děcka, tak se Bohemka posune radikálně dál. Já jsem na nefér situaci hodně zvyklý. O to víc mě potom těší vítězství.

Teď se v Ďolíčku chystá oprava svěřeného stadionu. Jaký je aktuální stav příprav v době oslav sto dvacátého výročí klubu?

S projektanty se snažíme maximálně urychlit první část, to znamená stavební povolení pro tribunu jih. Začínáme od studie, mysleli jsme v ní hodně dopředu, jsou v ní řešené jednotlivé detaily, jak to budeme dělat, z čeho to bude. Jmenuje se to studie, ale jsme výrazně dál. Věřím, že nám to pomůže

v rychlosti. Budeme samozřejmě narážet na jednání se stavebním úřadem, budeme narážet na další věci, které vyplynou. Ale věřím, že s tím klíčovým jsme se vypořádali. Snad to nebude někde narážet na nějaké betonové zdi.

Měl jste od začátku jasno, že na opravě bude pracovat architekt Arnošt Navrátil? Ten už koncem šedesátých let navrhnul pro Ďolíček hlavní tribunu, která slouží dodnes. V roce 2011 vypracoval objemovou studii opraveného stadionu.

Za prvé, architekt drží v ruce práva. Za druhé vypracoval studii proveditelnosti, která se mi hodně líbila. Původně měla dokázat, že to tady nejde, jenom to nikdo neřekl panu architektovi. Když vypracoval pro Prahu 10 studii proveditelnosti, vyplynulo z ní, že to tady zrealizovat lze, s nějakými omezeními. Za třetí nás přirozeně vyzývalo, že to bylo jeho první dílo v životě, a jak jsme domluveni s panem architektem, bude to poslední dílo v jeho obrovské kariéře. Mně to po všech stránkách dávalo smysl. Nehledě k tomu, že pan Navrátil má výborné nápady. Spolupracovalo se s ním velmi dobře.

Jaké nápady nabízel?

Potřebovali jsme splnit požadavky na stadion kategorie mezi čtyřkou a trojkou kategorie UEFA. V tom jsme byli důslední. Pravidla se mezitím zmírnila, ale potřebovali jsme dohnat metráž pro zázemí hostujícího týmu, domácího týmu, pro realizák. A to ve stávajících metrech samozřejmě nejde. Pan architekt přišel s geniální myšlenkou nástavby k hlavní tribuně, která se sem vešla. Potom ji chtěl sám několikrát zrušit, ale vycházíme z jeho prvotní myšlenky. Dostali jsme se do situace, že proti pravidlům budeme mít dokonce přebytek místa. Samozřejmě ty prostory rádi využijeme k jiným účelům. Co se týká vnitřních prostor, byli jsme schopni splnit opravdu všechno. I s tím, že jsme kladli důraz na VIP prostory.

Na veřejnost proniklo, že pan architekt bojoval s tím, jak potřebnou nástavbu do areálu zařadit...

Je to tak. Jeho rozpor byl akorát v tom, že si přál, aby bylo všechno zahrazené, nechtěl nikde žádnou hranu. Shodli jsme se na jednom oblouku navíc, který schoval celý tento prostor. Jeho původní my-

šlenka je geniální. Dopadlo to fakt dobře. Dohodli jsme se na všem.

S čím měl pan Navrátil ještě hodně práce?

Samozřejmě s celým řešením východní tribuny, to bude asi nejužší tribuna na světě. S řešením přišel on. My jsme měli variantu, že bychom to ještě víc rozšířili, ale nevychází to tak, aby každý divák viděl dolů. Tohle byl taky jeho nápad. Jakmile to statici spočítali a dali zelenou, věděli jsme, že to je nejlepší řešení.

Ted' mluvíme o území u pošty, kde vyroste čtyři a půl metru široká tribuna, která připomíná slavnou La Bomboneru v Buenos Aires...

Bude se stavět až v poslední, čtvrté etapě. Ekonomicky je tady poměr sedadlo/cena největší. Předpokládám nebo doufám, že budou nějaké sportovní úspěchy, které nám to pomůžou dofinancovat.

Kde se vzalo to srovnávání se stadionem Boca Juniors?

To napadlo Darka (syna a ředitele klubu – pozn. aut.). Když nám pan architekt ukazoval první náčrty rukou, tak jsme se toho chytli. Vyplynulo to z toho uspořádání, z otázky, co udělat do toho uzounkého místa. Variant měl pan architekt několik. Vyjadřovali jsme se k jednotlivým náčrtům. Perfektní je, že od začátku přemýšlí, co uvidí divák. Hned tam měl úhly, kam člověk uvidí, kam neuvidí. My tam nemůžeme posadit tři řady, protože ze třetí neuvidí dolů na čáru. Každý tam musí vidět. Pracovali jsme s variantou, že bychom nestavěli opory, ale že bychom vynesli krakorec nad ulici Sportovní, nad chodník, což by nám asi povolili. Ale my tím nic nezískáme, protože by lidi neviděli. Nakonec zůstala tahle varianta. Spočítaných jich bylo několik, ale tahle vyhrála díky viditelnosti pro diváka. Rádi bychom obrátili televizní kamery, aby taky byly na východní tribuně u pošty. Podle dnešních směrnic FAČR to nejde, ale my se domluvili s televizí. Podle moderních technologií to samozřejmě lze. Ještě než to doděláme, se předpisy upraví.

Jaký je časový plán oprav?

Začne se jižní tribuna u tramvaje, kde dneska nic nestojí. Potřebujeme posouvat dílčí tribuny, aby-